

'Ik zeg niet hoe een ander moet gaan leven'

'Aan het einde van de avond kwam het toch nog goed; in het Solwerder kerkje van Appingedam. De winnaar van de plaatselijke schrijverswedstried trok net bijtijds de deuren open om als winnaar te worden begroet. Tot grote verbazing van hemzelf. Frits Alma, dagelijks in touw als uitbater van een florierende supermarkt in Ten Boer en in z'n vrije tijd 'schrijver van mooie stukjes in de Grunneger Toal.' Vrijdagsavond kreeg z'n talent reliëf met de toekenning van de eerste prijs. Bij het sluiten van de markt; voorzitter Geertruida Schuringa was al bezig aan haar afsluitende toespraak...

Geertruida Schuringa. Wie anders. Binnen de Damster gemeenschap draagt de goedlachse politica nogal wat petten. "Mijn dochters zeggen wel eens: je kunt haar beter vragen wat ze niét doet." Het was derhalve niet zo verwonderlijk, dat juist Geertruida Schuringa opgezadeld werd met het voorzitterschap van het comité, dat de schrijverswedstried 'uut t stro' zette. "Aanvankelijk stond Appingedam niet te springen om mee te doen," bekennt ze, "maar ik was van mening, dat we wél mee moesten doen. We kregen van burgemeester Pit van Loppersum een aanmoediging om ook een schrijverswedstried op poten te zetten." Geertruida Schuringa vond haar gelijk in de in 't oog springende aantallen inzendingen. Tussen de vijftig en zestig; verdeeld over inwoners van Appingedam en niet-Damsters. "Tot zelfs uit Amsterdam," licht de voorzitter triomfantelijk toe. "En uit Oos-

terwolde. Van heinde en verre." Ze vertelt, dat naarmate de prijsuitreiking naderde het meeleven op de stadskantoren steeds groter werd. "En dat deed me toch wel deugd." Ondertussen alweer elf jaar beweegt Geertruida Schuringa-Emmelkamp zich ontspannen door de burelen van bestuurlijk Appingedam. Gemeenteraadslid is ze; voor Gemeentebelangen. Bovendien is ze voorzitter van de sportvereniging SVA. "Ja," blikt ze terug op het begin van haar politieke carrière, "Ik ben beslist geen politiek dier. Mijn man was lid van Gemeentebelangen en ik ging wel eens met hem mee naar een vergadering. Ik heb een brede interesse. Ook in het wel en wee van mijn woonplaats. Op een gegeven ogenblik werd ik gevraagd de partij in de raad te vertegenwoordigen. Daar heb ik 'ja' op gezegd. En ik doe het nog steeds met veel plezier." Zeven jaar terug kreeg het ge-

meenteraadslid er een interessante 'job' bij: ambtenaar van de burgerlijke stand. "Ik solliciteer nooit," klinkt het - bijna - verontschuldigend, "ik word altijd gevraagd. Ik loop er bepaald niet achteraan. Met die huwelijken heb ik heel lang na moeten denken en ik was er nog niet uit, toen ik inenen voor de leeuwen werd gegooid. Ik was nog niet eens beëdigd. Een ambtenaar moest het officiële gedeelte doen en ik de speech." Belangrijk vindt de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat de prille echtelieden zich thuisvoelen. "Ze mogen nooit denken: hé, hé, dat hebben we gelukkig gehad. Ik ben in mijn toespraken nooit belerend. Ik zeg niet hoe een ander moet gaan leven." De aanpak van 'ambtenaar' Schuringa spreekt veel jonge mensen aan. Ze voltrekt jaarlijks ruwweg dertig huwelijk. "Soms twee op één dag". Maar ook van de politiek vindt ze, dat de onderlinge verhoudingen belangrijk zijn. "Je bent gezamenlijk bezig te besturen. Niet om ruzie te maken. Het gaat om het belang van de inwoners. En dan kun je het best niet eens zijn over bepaalde zaken." De stad besturen is volgens Schuringa 'erg moeilijk.' "Appingedam zit in een vervelende positie; er is geen geld. Meer dan het beleid dat je wilt voeren in stand houden, kun je niet. Ruimte om nieuwe dingen te bedenken heb je niet. Alle zeilen moeten bijgezet worden om de eindjes aan mekaar te knopen. We krijgen nu tot tweeduizend-één extra geld. Maar dat heb je nodig voor achterstallig onderhoud." Tot het pakket van Schuringa behoren financiën, middelen en ondersteuning. Ervoor had ze acht jaar welzijn en onderwijs. "Er

zat ontzettend veel werk in," zegt ze ervan. "Ik heb het nu gemakkelijker. Al is het doorspitten van de begroting wel eens erg tijdrovend. Moet je leren lezen. In het begin ploos ik alles haarfijn uit. Dat was mijn manier van leren. Begrotingen moeten aan alsmaar meer eisen voldoen. Meer dan mijn uiterste best doen kan ik evenwel niet." De gemeentelijke herindeling is niet Geertruida's stokpaardje. Ze is er 'hartstikke op tegen'. "Haaks op mekaar," beduidt ze. "We doen alles om de politiek bij de mensen te brengen en vervolgens zeggen we: we maken het allemaal groter. Dan ken je de mensen niet eens meer!"

Geertruida Schuringa:
"Je bent gezamenlijk bezig te besturen. Niet om ruzie te maken."
© Ida F. Mulder